

imidlertid dog i Anledning af den høitærede Kultusministers Betragtninger af disse Forhold tillade mig nogle Dieblkke at udbede mig Thingets Opmærksomhed. Har jeg ikke misforstaaet den høitærede Kultusminister, er han ikke i Tvivl om, at den bogstavelige Fortolkning af den Paragraf, om hvilken der er Spørgsmaal, nemlig § 4, i og for sig er klar, og jeg tilstaaer, at jeg sætter stor Priis paa en saadan Udtalelse fra hans Side. Han har vel gjort Undskyldning for, at han har taget Ordet i denne Sag, idet han ikke var Jurist og saaledes skulde mangle den formeentlige nødvendige Fordannelse til at tale med om saadanne Sager. Det høie Ting har imidlertid saa mangfoldige Gange været Vidne til Ministerens juridiske Skarpsindighed, der jo, som bekendt, ogsaa er uddannet ved Studier i denne Retning, at en saadan Undskyldning allerede derved i og for sig var overflødig. Men naar Hensyn tages til, hvad han ogsaa gjorde gjældende, at han i en Række af Aar ikke blot som Medlem af Rigsdagen har beskæftiget sig med saadanne Spørgsmaal, men at han som Medlem af Regjeringen har været nødsaget til at beskæftige sig med og afgjøre bestaaede Spørgsmaal, skulde der ikke lettelig kunne være nogen Tvivl, tilmed da man har hørt et Foredrag som hans nys holdte, om hans fulde Besvielse til at udtale sig om det foreliggende Spørgsmaal. Der behøves da ikke heller, og deri er jeg ligeledes enig med ham, juridisk Dannelse for at kunne have en Mening om dette Spørgsmaal, og helbigt er det jo, at det høie Thing saaledes vil kunne have en begrundet Mening, uanset at ikke alle Medlemmer kunne være i Besiddelse af juridisk Indsigt. Sagen er, saavidt jeg skjønner, efter alle mulige Fortolkningsregler aldeles klar. Der er Spørgsmaal om en Lovtext — ganske vist — men der er Spørgsmaal overhovedet om en Text, og at den foreligger i en Lov forandrer ikke de logiske Regler for Fortolkning og Fortolkningskunst. Jeg er vis paa, at den høitærede Minister vil give mig Ret i, at, naar der er Spørgsmaal om en Text i Skriften og Ordene i og for sig ere klare, tillader man sig ikke at søge Supplementer andetstedsfra eller overhovedet, at ville rokke ved den bogstavelige For-

tolkning. Er Meningen i og for sig klar og tydelig gennem Bogstaven, kan der ikke være Tvivl om, at Bogstaven rammer Tanken, den virkelige Mening, saa standser al Fortolkning, saa kan intet Forsøg paa at fortolke rolle den af Ordene flydende Mening. Det er en Grundsætning, der gjælder for alle Arter af Fortolkning, og som ikke er eiendommelig for den juridiske. Forsaavidt den ærede Minister derfor maatte have Ret i, at Bogstaven i Loven allerede i og for sig er klar, vil det høie Thing vistnok være enig med mig i, at i dette Dieblkk, hvor det ikke gjælder at tage Beslutning, om den i Loven klart foreliggende Text muligvis burde forandres, om finantsielle Hensyn kunde gjøre en Forandring ønskelig, om Lovens Bud muligt skulde staae i Strid med finantsielle Grundsætninger og Administrationspraxis, at i dette Dieblkk kunne saadanne Hensyn ikke komme i Betragtning. Thi vi skulde idag blot fortolke en foreliggende Lov, give den Andendelse i Livet paa enkelte bestemte Tilfælde, og vi ere saaledes ikke idag ved dette Spørgsmaal Lovgivere, om jeg saa maa sige, men bør i Virkeligheden betragte os som en Art af Dommere. Det maa nemlig vel erindres, at ved Finantslovens Bestemmelse af disse Mænds Gager er der ikke Spørgsmaal om at afgjøre, hvorvidt de Regler, der diktere deres Gage, i og for sig stemme med, hvad den høitærede Kultusminister kaldte en finantsiel Retfærdighed, men om at tilegne os Lovens Text og klare Mening. I saa Henseende vil det høie Thing nu i § 4 finde udtalt, at Retsbetjente og Magistratspersoner, der ere satte paa fast Gage, lønnes med et vist bestemt Pengekvantum — der er i § 4 slet ikke Tale om Andet end et vist bestemt Kvantum af Penge, saa og saa mange Tusinde Rigsdaler, og dette bliver at udbetale dem i Overensstemmelse med Loven af 31te Marts 1860 § 5 om Lønningerne for de i Kongerigets Ministerier ansatte Embedsmænd. Denne Text er klar, men den Lov, der henvises til af 1860, er atter ligesaa klar som de Ord, jeg nu har anført af Lønningensloven af 19de Februar 1861, Lønningensloven for de i Kongerigets Ministerier ansatte Embedsmænd; Loven af 31te Marts 1860 efterlader ikke mindste Tvivl om, at de paa-